

PRESSEMEDDELELSE NR. 105/26

Luxembourg den 16. juli 2026

Domstolens dom i sag C-280/25 | [Lin II] ¹

Bekæmpelse af grove tilfælde af svig, der skader Den Europæiske Unions finansielle interesser: Domstolen forklarer, hvorfor Lin-dommen ² hverken har tilsidesat det strafferetlige legalitetsprincip ³ eller den nationale norm til beskyttelse af grundlæggende rettigheder, der forbyder en domstol at kombinere forskellige regelsæt for at opstille en forældelsesordning på dette område ⁴

I denne sammenhæng præciserer Domstolen ligeledes, hvad der skal forstås ved »grove tilfælde« af svig, der skader Unionens finansielle interesser

Lin-dommen af 24. juli 2023 vedrørte flere rumænske statsborgere, der var blevet idømt fængselsstraffe for afgiftssvig. De anfægtede domfældelsen, idet de gjorde gældende, at deres strafansvar var forældet i henhold til den nationale beskyttelsesnorm vedrørende anvendelse med tilbagevirkende kraft af den mildeste straffebestemmelse (lex mitior) ⁵. Disse rumænske statsborgere henviste for det første til to domme afsagt af den rumænske forfatningsdomstol i 2018 og 2022. Ved disse domme blev det fastslået, at en national bestemmelse ⁶, der omhandlede grundene til afbrydelse ⁷ af forældelsesfristen i straffesager, var ugyldig, således at der i rumænsk ret i en periode på næsten fire år ikke fandtes noget grundlag for at afbryde denne frist. De pågældende statsborgere påberåbte sig for det andet en afgørelse fra 2022 fra den rumænske kassationsdomstol (herefter »kassationsdomstolen«), hvori det blev fastslået, at denne mangel på grunde til afbrydelse af forældelsesfristen også gjaldt for lovovertrædelser begået mellem 2014 (tidspunktet for vedtagelsen af den forfatningsstridige bestemmelse) og 2018 (datoen for vedtagelsen af forfatningsdomstolens første dom) i henhold til princippet om anvendelse med tilbagevirkende kraft af lex mitior ⁸. Domstolen var i det væsentlige blevet anmodet om at tage stilling til, om disse forskellige domme afsagt af rumænske domstole var i overensstemmelse med EU-retten, navnlig bestemmelserne om effektiv bekæmpelse af svig, der skader Unionens finansielle interesser. I Lin-dommen fremhævede Domstolen, at medlemsstaterne skal sikre, at de regler om forældelse, der er fastsat i national ret, kan føre til en effektiv sanktionering af de lovovertrædelser, der er forbundet med svig, der skader Unionens finansielle interesser, med det formål at undgå en systemisk risiko for straffrihed for sådanne lovovertrædelser. Domstolen fastslog derfor, at de rumænske domstole skulle undlade at anvende den nationale beskyttelsesnorm vedrørende lex mitior, således som denne var blevet opstillet ved kassationsdomstolens afgørelse fra 2022. Derimod fastslog Domstolen, at den rumænske forfatningsdomstols domme fra 2018 og 2022 var i overensstemmelse med EU-retten, idet disse gennemførte det strafferetlige legalitetsprincip og medførte en systemisk risiko for straffrihed af mindre omfang end anvendelsen af den nationale beskyttelsesnorm vedrørende lex mitior, som blev opstillet ved kassationsdomstolens afgørelse fra 2022. I forlængelse af Lin-dommen fastslog kassationsdomstolen imidlertid i 2024, at de rumænske domstole ikke kunne undlade at anvende kassationsdomstolens afgørelse fra 2022 uden at tilsidesætte det strafferetlige legalitetsprincip og princippet om forbuddet mod lex tertia. I Lin II-dommen, der afsiges dags dato, fastslår Domstolen i det væsentlige, at kassationsdomstolens tilgang ikke er i overensstemmelse med EU-retten.

I Lin II-sagen udstedte den administrerende direktør for to handelsselskaber fiktive afgiftsfakturaer for at give et tredje selskab mulighed for at mindske sit afgiftsgrundlag. Det tab, der blev påført det rumænske statsbudget, beløb sig til

268 536 rumænske lei (RON) (ca. 59 304 EUR), mens det unddragne merværdiafgiftsbeløb (moms) udgjorde 163 656 RON (ca. 36 142 EUR), hvilket dermed var til skade for Unionens finansielle interesser.

Denne direktør, der blev retsforfulgt for medvirken til afgiftssvig, undgik imidlertid domfældelse. Det blev nemlig i første instans fastslået, at forældelsesfristen for den pågældendes strafansvar var udløbet, hvilket derefter blev stadfæstet den 21. marts 2024 af appeldomstolen i Oradea (Rumænien). Anklagemyndigheden ved appeldomstolen i Oradea iværksatte den 9. april 2024 kassationsappel til prøvelse af denne seneste dom, idet den gjorde gældende, at appeldomstolen uretmæssigt havde afsluttet straffesagen ved at anvende den nationale beskyttelsesnorm vedrørende lex mitior, således som denne var blevet opstillet ved kassationsdomstolens afgørelse fra 2022, og dermed uden at tage hensyn til Domstolens dom i Lin-sagen. Eftersom kassationsdomstolen er i tvivl om, hvorledes de rumænske domstole skal anvende Lin-dommen, har den forelagt Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse. Kassationsdomstolen ønsker ligeledes oplyst, hvorledes begrebet »grove tilfælde« af svig skal fortolkes i EU-retten.

I dommen af dags dato, som ligger i forlængelse af Lin-dommen, **præciserer** Domstolen i første række **begrebet »grove tilfælde« af svig, der skader Unionens finansielle interesser**. Den fastslår således, at når ingen national bestemmelse fastsætter den tærskel, hvorfra svig, der skader Unionens finansielle interesser, skal betragtes som et »groft tilfælde«, skal der automatisk anses at foreligge et »groft tilfælde« af svig i henhold til BIF-konventionen ⁹, så snart det samlede beløb overstiger 50 000 EUR, uanset om det reelle tab for EU's budget er mindre end denne tærskel eller ej.

I anden række fremhæver Domstolen, **at den i Lin-dommen på ingen måde fastslog, at den nationale beskyttelsesnorm vedrørende anvendelsen af princippet om lex mitior, således som denne er fastsat i rumænsk ret, og som går ud over de garantier, der er fastsat på området i artikel 49 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, principielt er i strid med EU-retten. Domstolen begrænsede sig nemlig til at fastslå, at EU-retten er til hinder for, at denne nationale beskyttelsesnorm, således som denne er opstillet i kassationsdomstolens afgørelse fra 2022, anvendes af de rumænske domstole på grove tilfælde af svig, der skader Unionens finansielle interesser. Dette var begrundet i den omstændighed, at en sådan anvendelse betydeligt øgede den systemiske risiko for straffrihed** for sådanne tilfælde af svig, som allerede fulgte af forfatningsdomstolens domme fra 2018 og 2022, og som indebar, at der i næsten fire år ikke fandtes grunde til afbrydelse af forældelsesfristerne i straffesager.

I tredje række bemærker Domstolen, at den løsning, der blev valgt i **Lin-dommen, ikke pålægger de rumænske domstole at kombinere flere successive regelsæt** med henblik på gennem retspraksis at skabe en ordning for beregning af forældelsesfristen for strafansvar. Lin-dommen pålægger således ikke disse domstole at tilsidesætte den nationale beskyttelsesnorm vedrørende forbuddet mod anvendelse af lex tertia.

I fjerde række fremhæver Domstolen, at den løsning, der blev valgt i Lin-dommen, **heller ikke er i strid med det strafferetlige legalitetsprincip, således som dette er fastsat i artikel 49 i chartret om grundlæggende rettigheder og i artikel 7 i den europæiske menneskerettighedskonvention**. Det forbud, der i denne dom pålægges de rumænske domstole mod at anvende kassationsdomstolens afgørelse fra 2022, ligger nemlig i forlængelse af Domstolens faste praksis og var dermed forudsigelig. I øvrigt fremhæver Domstolen, at den i Lin-dommen selv konstaterede, at denne afgørelse fra 2022 medførte en systemisk risiko for straffrihed for grove tilfælde af svig, der skader Unionens finansielle interesser. Der kan således ikke konstateres nogen usikkerhed på dette område, idet de rumænske domstole i overensstemmelse med Lin-dommen er forpligtet til at lægge en sådan risiko til grund.

I femte række præciserer Domstolen, at henset til den betydning, som **princippet om retskraft** har i **EU-retten**, kræver EU-retten ikke, at der rejses tvivl om de afgørelser, der har fået retskraft, og hvorved det ved anvendelsen af kassationsdomstolens afgørelse fra 2022 er blevet fastslået, at strafansvaret for grove tilfælde af svig, der skader Unionens finansielle interesser, er forældet. En afgørelse, der er genstand for en kassationsappel, kan imidlertid principielt ikke anses for en afgørelse, der har opnået retskraft.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-

retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retsvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse. Denne afgørelse er på tilsvarende måde bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen og eventuelt et resumé](#) af dommen offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106.

Følg Domstolen online!

¹ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

² Domstolens dom af 24.7.2023 i Lin-sagen, sag [C-107/23 PPU](#) (jf. ligeledes pressemeddelelse nr. [129/23](#)).

³ Artikel 7 i den europæiske menneskerettighedskonvention, der har overskriften »Ingen straf uden retsregel«, er baseret på legalitetsprincippet og princippet om forbud mod tilbagevirkende kraft inden for strafferetten. Det fremgår heraf, at ingen kan kendes skyldig i et strafbart forhold på grund af en handling eller undladelse, der ikke udgjorde en forbrydelse efter national eller international ret på det tidspunkt, da den blev begået. Der kan heller ikke pålægges en strengere straf end den, der var anvendelig på det tidspunkt, da lovovertrædelsen blev begået. Denne bestemmelse beskytter enkeltpersoner mod vilkårlig retsforfølgelse og udgør et grundlæggende element i retsstaten.

⁴ I henhold til dette forfatningsmæssige princip er det bl.a. forbudt for rumænske domstole delvist at anvende successive strafferetlige regelsæt ved at kombinere visse af bestemmelserne heri, herunder bestemmelser vedrørende metoden til beregning af forældelsesfristen for strafansvar. Princippet om *lex mitior*, således som dette fortolkes af den rumænske forfatningsdomstol, indebærer, at det i tilfælde af successive regelsæt er nødvendigt at vælge og anvende den lov, der samlet set sikrer den tiltalte en gunstigere stilling, uden at det dog er tilladt at kombinere de gunstige bestemmelser i de successive regelsæt og derved gennem retspraksis at skabe en hybridordning (*lex tertia*).

⁵ Mekanisme, hvorved tidens forløb fjerner muligheden for at anlægge sag. Det vil med andre ord sige, at hvis myndighederne ikke har indledt retsforfølgning inden for en bestemt frist, mister de endeligt retten til at gøre det.

⁶ Forfatningsstridigheden vedrørte artikel 155, stk. 1, i straffeloven af 2009, idet denne bestemmelse tilsidesatte det forfatningsmæssige princip om klarhed og forudsigelighed i straffeloven ved at tillade, at proceduremæssige skridt afbrød forældelsesfristen for strafansvar, selv om disse skridt ikke var blevet forkyndt for den mistænkte eller den tiltalte.

⁷ Det drejer sig om proceduremæssige skridt eller domme, der afbryder forældelsesfristen for strafansvar.

⁸ Kassationsdomstolens afgørelse nr. 67/2022.

⁹ Konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, undertegnet i Bruxelles den 26.7.1995.